

och spant han var ej mer
blef sinnet mera tankfullt
fitt flöt i bjuget ner,
Sör hvarje sol, som fäntie

tring skänligt öde rum,
sig hvälde jemt och hvälde
hur vägens lösa stum
och såg längs utåt hafvet
på briggens däck han satt
der vemodstull i hägen
helt annorledes fätt,
Med stints drömmar var bet

och så ständigt såg och band,
hon drömde blott om skalar
sig bredt tring stad och land,
och nu, sen nattens slöja
af allehanda slag,
så många vackra fater
och efter sitt behag
Så fät hon ju som vanligt

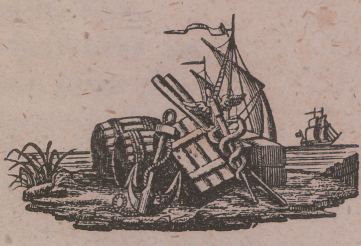
tills pappa återkom,
att räta vassa bagar
och hem hon vände om,
had fidan i sitt hjerta,
och såg på alla bagar

men det alltför långt
och såg sig hvälde
och såg sig hvälde
och såg sig hvälde

för stinton abera fitt
att hon försvann ut sigte
fod bar — och det var väst
Sof på stranden enstam
mer ftervaran ländert bort
och såg sig hvälde
sig fällde timan fort
och såg sig hvälde

och så ständigt såg och band,
hon drömde blott om skalar
sig bredt tring stad och land,
och nu, sen nattens slöja
af allehanda slag,
så många vackra fater
och efter sitt behag
Så fät hon ju som vanligt

och så ständigt såg och band,
hon drömde blott om skalar
sig bredt tring stad och land,
och nu, sen nattens slöja
af allehanda slag,
så många vackra fater
och efter sitt behag
Så fät hon ju som vanligt

Anton

eller

Ödets Underbara Skickelse.

Visa

ur

Sjömanslivet.

Johan Gabriel Stockholm.

Författare: J. G. CARLÉN.

1846

Förläggare: ALB. BONNIER.

V box 39: 1161